

Představ si dva odlehlé ostrovy, každý se svým králem. Na tom prvním ostrově, řekněme mu třeba Sofia, vládne královna Marie věřící v lidskost. Na Sofii je zavedena, jako vědní obor, filozofie a dějepis. V obou těchto tématech se smíš ptát a zároveň vymýšlet nové a nové domněnky.

Druhý ostrov Pita je pod vládou krále Pavla, jež uctívá čísla a řád. Jestliže něco nenávidí, pak je to chaos a nevědomost v oblasti fyziky, či matematiky.

Jednoho dne se královna Marie vydá na moře a vlny ji zanesou ke břehům Pity. Tam královnu naleznou rybáři a odvedou ji za králem. Ten, když zjistí, že je Marie královnou na Sofii, požádá ji, aby se v jeho zemi zdržela déle a vyučovala zde filozofii. Neudělal tento krok proto, že chtěl své poddané seznámit se světem v hádankách, nýbrž proto, že se mu Marie líbila. Královna, nevěda jeho úmyslu, nabídku přijala a hned druhého dne se vydala do místní školy. Na Pitě život fungoval tak, že zletilí museli každé ráno chodit do školy, i když už dovršili stáří, aby se zde učili novým věcem, o nichž při večerech diskutovali.

Marii se tento způsob opakování látky líbil a o to víc se těšila na první večer, kdy se svými žáky bude moci zdlouha rozmlouvat o životě. Toto pozdní odpoledne mělo nastat až za týden, kdy si žáci zvyknou na nový obor a budou se v něm lépe orientovat.

Po sedmi dnech se Marie přeci jen dočkala a usedla ve velké jídelně za hlavní stůl, kolem něhož byly postaveny menší stoly, za které usedal prostý lid.

První otázka, kterou Marie položila, zněla takto: „Co by se stalo s člověkem, který získal nesmrtelnost, při konci světa?“

Nemusím Vám vysvětlovat, že je to více méně zbytečná otázka, protože nikdo z nás nikdy nesmrtelným nebude a proto se touto věcí zabývat nemusíme. Podobnou námitku vznesl i jeden ze studentů. Marie reagovala hbitě: „Pakliže nic nevíme jistě, může se stát i to, že někdo bude nesmrtelným. Zatím jsem o něčem takovém neslyšeli, to ovšem neznamená, že nic takového neexistuje.“

Lukáši, na tuhle otázku si zkus odpovědět i ty. A jednou mi prosím řekni, jak jsi se rozhodl. Existují dvě varianty, ke kterým se lze uchýlit. První je, že by takový člověk zemřel se zemí, neboť je její součástí. Vlastně je to pravda, avšak já odjakživa protestuji. Jistě, jsem součástí světa, ale pakliže získám nesmrtelnost, budu tou nikdy nekončící částí světa, která tu zůstane i dlouho poté. Ale co se mnou bude pak?

Na toto prosté téma se lid bavil dlouho do noci, kdy zazněly zvony a všichni se rozutekli do svých domovů.

Druhého dne se měla královna setkat s králem, nakonec se tak ale nestalo, protože král dal zavřít jednoho z Mariiných žáků o němž tvrdil, že je zrádcem. Podle Pavlova rozhodnutí měl být žák, mimochodem jeho celé jméno bylo Septim, po odsouzení zabit.

Když se tuto novinu Marie doslechla, rozhodla se na setkání s králem nepřejít. Vyvolala rozruch v královské kuchyni a tak tedy nechal Pavel všechno jídlo odnést k Marii, kam se sám dostavil.

„V naší zemi se považuje za více než nezdvořilé, když někdo nedorazí na předem smlouvenou schůzku.“ řekl král Pavel zcela vážně a nedbal Mariina odtažitého výrazu.

„Dal jste odsoudit jednoho z mých nejlepších žáků a to jen proto, že se Vám zprotivil svými názory. Chcete se jej zbavit, aby jste se oddálil pro vás nepřijatelným myšlenkám. To proto jsem nepřišla.“

„Byl vyučen v jiném řemesle a to mu káže sčítat a věřit tomu, co král poručí. A král mu nad kolébkou poručil sčítat.“

„Pak prozradte mi prosím, proč jste mě vložil do školy vaší, kde jsem se měla stát matkou nenarozeného dítěte-filozofie? Pakliže ji odmítáte a bráníte se jí, nemohu jinak, než že odjedu. Nepřeji si způsobovat druhým smrt.“

„Já ale vydal příkaz, který vám nařizuje učit. A tomuto zákonu se vy musíte podřídit.“

„Zákonu? Jakému to zákonu? Slově, která vyřknete?“

„Vy mějte své názory, mám je rád, jdou-li z vašich úst, však jeho huba není narozena s pravomocí hodnotit a měnit ustálená pravidla.“

„Zemřu tedy i já, neboť jsem zodpovědná za jeho víru.“

„To není možné.“

„Řekněte mi jen proč?“ Z očí se jí valily slzy, které by se daly snadno navléknout a které by se pak hodily jako perlový náhrdelník.

„Chci Vás tu mít. Vezměte si mě a já mu vrátím život i svobodu.“

„Nejdříve jej propusťte a teprve pak žádejte o moji ruku.“

„Vy by jste mě odmítla a já bych nemohl žít dál.“ tvářil se vážně, jakoby slova vyřčená myslel upřímně.. A on myslel, jen nevěděl jak vyjádřit, co cítí.

„Nechystám se odmítnout člověka, který dám jinému šanci, avšak hodlám odmítnout někoho, kdo vyžaduje moji lásku za výměnu a kdo posílá jiné na smrt, a pak jedině z „dobrodiní“ jim dá milost.“

Nebudu uzavírat toto krátké vyprávění smutným koncem. Král Pavel dal Septima propustit a měsíc na to si vzal královnu Marii.. Pita a Sofia se spojili v jediné království, kterému se dnes říká Důvěra. Do důvěry patří i smysl pro pochopení druhé strany. Matematika vzešla z filozofie.. A proto je téměř nutné, aby se obě dvě strany tolerovaly. Kdyby se tak nastalo, umíraly by mnohé myšlenky a nápady, jež mohou v budoucnu ovlivnit ne jednoho člověka. O toto bohatství se nemůžeme připravit.